वातूलोऽसाविति निर्निरुक्तोऽप्यथ महीपतिः ।
धियं दिदृक्षुर्विदधे तस्यायत्तं निजं धनं ॥ ८३ ॥
कोशाद्दीन्नारभाण्डानि वङ्कुन्यादाय केलया ।
ययौ मडवराज्यं स नावमारुह्य रंहसा ॥ ८४ ॥
ग्रामे तत्र प्रवृद्धाम्बुनिमग्ने नन्दकाभिधे ।
एकं निक्षिप्य दीन्नारभाण्डं व्यावर्तत द्रुतं ॥ ८५ ॥
सत्यं वातूल एवासौ सभ्येष्वपि वदत्स्वपि ।
वार्त्तां निशम्य तां राज्ञा तन्निष्ठान्वेषकोऽभवत् ॥ ८६ ॥
क्रमराज्यं समं प्राप्य देशे यक्षदराभिधे ।
अञ्जलिभ्यां निचिक्षेप दीन्नारान् सलिलान्तरे ॥ ८७ ॥
यत्र तीरद्वयालम्बि शैलनिर्लुठिताः शिलाः ।
चक्रुर्वितस्तां निष्पीड्य पयः प्रतिपथोन्मुखं ॥ ८८ ॥
दुर्भिक्षोपहता ग्राम्या दीन्नारान्वेषिणस्तदा ।
शिलाः प्रवाहादुद्धृत्य वितस्तां समशोधयन् ॥ ८९ ॥
एवं दिनानि कतिचिन्नाणि पयो युक्त्या विकृष्य तत् ।
वितस्तामेकतः स्थानात् कर्मकृद्भिरबन्धयत् ॥ ९० ॥
पाषाणसेतुबन्धेन सुख्येनाद्भुतकर्मणा ।
सप्ताहमभवद्बद्धा निकिला नीलजा सरित् ॥ ९१ ॥
अधः प्रवाहं संशोध्य लुठदश्मप्रतिक्रियां ।